

knugede i det samme febrilsk hans Haand. Hun kunde nu mindre end nogensinde faa sig til at sige ham den fulde Sandhed. Hun turde det ikke. Hun levede jo ikke længer i Indbildninger med Hensyn til hans Karakter, og hun frygtede for, at han skulde kunne benytte hendes Tilstand som Paaskud for at opsætte — eller maaske helt opgive — sin Rejse. Men det vilde hun paa ingen Maade have paa Samvittigheden. Hun indsaae godt, hvor betydningsfuldt netop et Amerikaophold vilde kunne blive for ham, og nu mere end nogensinde var det hende om at gøre, at han dreves fremad. Havde hun tidligere kunnet tænke sig at være tilfreds med hans blotte Kærlighed, saa søgte hun uvilkaarlig nu paa anden Led Erstatning for, hvad denne paa det sidste havde tabt i Værd for hende.

„Hør nu!“ afbrød hun tilsidst Per i hans Forsøg paa at overtale hende. „Nu har jeg en Ide. Du kan jo rejse over England, saa vil jeg følge dig saa langt. Vi er otte Dage i London, og otte Dage et Sted paa Landet eller ved Stranden. Og i Liverpool skilles vi. — Hvad siger du til det?“

„Naturligvis, lidt er bedre end ingenting. Jeg kan jo saa haabe paa, at du i Liverpool kommer paa bedre Tanker.“

„Det skal du ikke. Allermindst for din egen Skyld, min Ven! Husk ogsaa paa, vi kan dog ikke godt bo paa Hotel, naar du kommer tilbage. Vi skal dog have vor egen Lejlighed. Og med at indrette den vil jeg faa nok at gøre, mens du er borte.“

„Det er sandt. Du har Ret, Jakobe — som altid. Aa, du kloge Ven, hvor jeg allerede glæder mig til at komme tilbage! . . . Tænk, at faa vort eget Hjem! . . . Det hehøver jo slet ikke være sær-